

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Ja, det gør de, men det er klart, at vi nu har haft en lang periode, hvor man almindeligvis har kunnet få omkring 60 øre pr. kilowatt. I dag har vi – vi ved ikke så meget om det grønne marked – altså en situation, hvor vi kan få 43 øre. Det har allerede haft den virkning, at det dæmper det meget, men der vil altså være andre, som selskabsmæssigt går ind og får noget ud af det.

Hvis vi kigger ud i horisonten, ud i fremtiden, så er der ingen tvivl om, at en CO₂-ton – altså det at udlede en CO₂-ton – vil blive så dyr, at kul på et eller andet tidspunkt giver en energibrændsel, som ikke er rentabel længere. Der vil ske en udvikling på hele det her område, hvor det, vi før kendte som det billige, bliver dyrere, og på det tidspunkt – det er altså lidt længere ude i horisont – vil møller være ganske, ganske rentable.

Når vi får batteriteknologi ind, som man roder med i USA i en størrelsesorden, som vi næsten ikke kender den, når vi får lagringer af varme og andre ting, så sker der nogle fuldkomne skift i forhold til, hvad vi før kendte som dyrt og billigt.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Ja, jeg er bange for, at det kan komme til at blive dyrt betalt, for hvem vil nedlægge en guldgrube uden at få en ny? Det er igen prisen, som hr. Ebbe Kalnæs kom ind på, for den pris, som hr. Ebbe Kalnæs nævner for strøm – det var 43 øre eller sådan noget – er jo helt urealistisk i forhold til den markedspris, der betales i øjeblikket. Så på den ene eller den anden måde, hvad enten vi sætter ølse for eller ølse bag, eller hvad man nu siger, så bliver det altid dyrere end det, vi kan købe på det frie marked.

Om man skal give den der CO₂-tjære i CO₂-fortrængningsgave, det kan så være, hvad det være vil, men det kan aldrig nogen sinde komme til at blive den pris, som vi kan købe den for på markedet. Det tror jeg i hvert fald ikke.

Derfor vander Dansk Industri, den tunge, energiforbrugende industri, sig. Nu ser vi, hvordan de vander sig, for de har mange vindmøller og anden form for biokraftvarme osv. vestpå, og det har vi ikke her på Sjælland. Nu skal vi til at overføre 700 mio. til de østdanske elforbrugere – det skal der nok blive meget bal-

lade om – på grund af de gode vindmøller, vi bl.a. harovre i Jylland.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Det er en bred sag til de her relativt korte svar.

Jeg vil bare gentage, at der vil komme en udvikling i de kommende år på det her område, hvor det, vi troede var det billige, bliver det dyre osv.

Jeg er ikke så bekymret over CO₂, at jeg ikke kan sove om natten, men jeg ved, at 160 lande har pålagt hinanden det her i fællesskab, og jeg ved, at det er den vej, det ruller. Dét tror jeg ikke jeg kan klare her fra det danske Folketing. Skal vi leve op til det, så skal vi leve op til det på en sådan måde, så vi i Danmark har stor glæde af det. Når de i Nakskov får en vingefabrik – i øvrigt er det længe siden, de har haft noget at glæde sig over dernede – og når Ringkøbing Værft sejler møller ud i verden, så kan jeg altså godt lide at se, at vi dog alligevel får noget ud af det på samme tid.

Så til spørgsmålet om øst-vest: Jamen altså, det handler om, at man i en overgangsperiode betaler uendelig meget i Jylland for den her grønne strøm. Om kort tid, når vi skal lave 80/20, så er det slet ikke noget problem, så bliver det måske det modsatte problem, for så skal sjællænderne altså til at købe strøm ovre fra jyske vindmøller, fordi de ikke selv fik lavet nogle i tide.

Søren Kolstrup (EL):

Det er godt med vindmøller. Det var der åbentbart en stærk enighed om i denne debat. Det var lige meget, om det var Venstre eller det var CD eller Socialdemokratiet.

Problemet, som Enhedslisten ser i en række af de her indlæg, er, at man er blevet så forelsket i vindmøllerne, og jeg forstår udmærket godt den følelse, for Enhedslisten har også været begejstret og er fremdeles meget begejstret for vindmøllerne, men derfor behøver man jo ikke at blive forblændet, derfor kan man jo godt lytte til de problemer, der rent faktisk er omkring en vindmølleudbygning.

I den sammenhæng har det ikke været en specielt løfterig debat. Man har henholdt sig til, at de eksisterende VVM-regler for møller over 80 m ligesom kunne tage toppen af nogle af problemerne, men det har rent faktisk vist sig i lokalsamfundene, at det folkelige engagement har været vigende og er erstattet af traditionel